USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. C.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022, č. j. OAM-622/ZA-ZA12-ZA17-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 11. 2022, č. j. 16 Az 12/2022-46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2022, č. j. OAM-622/ZA-ZA12-ZA17-2021, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2]Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 3. 11. 2022, č. j. 16 Az 12/2022-46, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve citoval dotčenou právní úpravu mezinárodní ochrany. Dále k námitce, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, konstatoval, že si žalovaný zajistil dostatek podkladů, které byly součástí správního spisu. Shromáždil tak dostatek relevantních informací k posouzení, zda žalobce splňoval podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Krajský soud dále shrnul rozdělení důkazního břemene mezi žalobce a žalovaného, přičemž zdůraznil, že prokazovat jednotlivé skutečnosti je povinen primárně žadatel o mezinárodní ochranu. Bylo pak úkolem žalovaného zajistit maximální množství důkazů vyvracejících i potvrzujících tvrzení žadatele. Klíčovou tak zůstávala výpověď žalobce včetně posouzení její celkové věrohodnosti. Výpovědi žalobce se přitom v posuzovaném případě v mnohém rozcházely, a to především ve vztahu k jeho tvrzené politické aktivitě v Turecku. Žalobce ostatně nakonec sám přiznal, že nebyl ani oficiálním členem politické strany HDP. Jiná tvrzení následně žalobce uplatnil při ústním jednání.

[3]Ve vztahu k otázce neudělení azylu krajský soud odkázal na str. 3 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že sám žalobce vyvrátil své členství v politické straně HDP. Nadto bylo v posuzovaném případě prokázáno, že řadoví členové zmíněné politické

strany nejsou v Turecku automaticky pronásledováni. Potížím totiž čelí pouze osoby kandidující do vrcholných funkcí a veřejně známé osoby. Sám žalobce od incidentu v roce 2016 žádné další potíže s policií neměl, ostatně jej ani nijak oficiálně neřešil. Až do roku 2021, kdy vycestoval ze země původu, pak žádné potíže neměl kromě jednoho zadržení v souvislosti s rozpuštěním davu při oslavě kurdského svátku. V uvedené souvislosti krajský soud citoval § 2 odst. 6 zákona o azylu a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k původcům a povaze pronásledování žadatelů o mezinárodní ochranu. Doplnil, že žalobce zmínil dva konflikty s policií, přičemž jeden z nich byl zapříčiněn srocením velkého počtu lidí na jednom místě. Ke druhému incidentu žalobce předložil pouze lékařskou zprávu, z níž je zřejmé, že utrpěl úraz, avšak podle žalobce z odlišných příčin, což neprokázal. Nadto sám popsanou situaci ve vlasti nijak neřešil. Jednalo se zároveň o ojedinělý incident. Žalobce proto nesplnil podmínky pro udělení azylu.

[4]Krajský soud dále vyložil podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu a citoval relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že v případě žalobce se nejednalo o případ hodný zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu. Co se týče doplňkové ochrany, žalovaný dospěl ke správnému závěru, že v posuzovaném případě nevyšly najevo žádné okolnosti svědčící o vážné újmě pro případ návratu žalobce do vlasti. Krajský soud zdůraznil, že žalobce odkazoval na časté kontroly ze strany policie při cestování mezi tureckými městy, avšak při cestování za příbuznými do Istanbulu žádné kontroly podstoupit nemusel. Uvedené tvrzení se tak jevilo jako účelové. Dále krajský soud zdůraznil specifickou povahu institutu mezinárodní ochrany a uzavřel, že žádost žalobce byla účelová s cílem zlegalizovat si pobyt v České republice, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94. Žalovaný tak dostatečně zjistil skutkový stav věci, své závěry řádně odůvodnil a pečlivě přihlédl ke všemu, co v řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vyšlo najevo.

[5]Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou blanketní kasační stížností. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu nejprve konstatoval, že kasační stížnosti je přijatelná, neboť svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele, a to v posouzení otázky pronásledování tureckými státními institucemi a intenzity represí, jež musí žadatel o mezinárodní ochranu zakusit. Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud nedostatečně vypořádal jeho žalobní námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaným a nesprávně vyhodnocených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že již v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl skutečnosti přesvědčivě odůvodňující udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud však žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným neshledal, čímž zatížil stejnými vadami i napadený rozsudek. Konkrétně se dostatečně nezabýval námitkami stěžovatele o jeho odůvodněných obavách z jednání represivních složek v zemi jeho původu, které proti němu již jednou zakročily natolik tvrdě, že málem zemřel a nese si trvalé zdravotní následky. Stěžovateli současně v případě jeho návratu do vlasti hrozí reálné nebezpečí vážné újmy spočívající zejména v jeho uvěznění a nelidském zacházení s ním. V této souvislosti dále vyložil důkazní standard v řízení o mezinárodně ochraně definovaný v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. V posuzovaném případě přitom žalovaný důkazní standard vychýlil v neprospěch stěžovatele.

[6]Stěžovatel dále namítl, že krajský soud neposoudil správně ani otázku neudělení tzv. humanitárního azylu. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že udělení humanitárního azylu je na správním uvážení žalovaného. Podle rozsudků ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, však musí být správní uvážení v souladu s pravidly logického usuzování. Podle rozsudku ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, č. 739/2006 Sb. NSS, musí být takové rozhodnutí řádně odůvodněné. Stěžovatel zdůraznil, že absolutní či neomezené správní uvážení v moderním státě neexistuje. V posuzovaném případě tak měl krajský soud rovněž zvážit, že stěžovatel má v České republice veškeré své zázemí a v současné době i snoubenku, která je státní občankou České republiky. Měl proto přihlédnout k výjimečné osobní situaci stěžovatele, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost a věc vrátit žalovanému zpět za účelem opětovného posouzení, zdali v případě stěžovatele nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu, že tak krajský soud neučinil, zatížil svůj rozsudek vadou nezákonnosti. Stěžovatel proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7]Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky stěžovatele jsou značně obecné a nebrojí proti konkrétním závěrům krajského soudu. Tvrzení, že krajský soud nevyhověl žalobním námitkám stěžovatele, přitom nezakládají relevantní kasační námitky. Žalovaný dále odkázal na odst. 16 a 17 napadeného rozsudku a konstatoval, že již v rámci řízení o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu se jeho výpovědi rozcházely, což pokračovalo i v řízení před krajským soudem. Stěžovatel se nesnažil vyvrátit ani konkrétní závěry krajského soudu uvedené v odst. 18 až 21 odůvodnění napadeného rozsudku vztahující se k jeho obavám z pronásledování příslušníky policie. Situaci stěžovatele nelze podřadit ani pod žádný z důvodů hodných zvláštního zřetele podstatných pro udělení tzv. humanitárního azylu. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, případně její odmítnutí pro nepřijatelnost.

[8]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[9]Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitého právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[10] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení ve věci sp. zn. 1 Azs 13/2006. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[12] Podle stěžovatele krajský soud řádně nevypořádal jeho žalobní námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaným, ačkoli již v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud se konkrétně nezabýval jeho odůvodněnými obavami z jednání represivních složek v Turecku, které proti němu již jednou zakročily natolik tvrdě, že málem zemřel a nese si trvalé zdravotní následky. Neposoudil ani hrozbu vážné újmy stěžovateli spočívající v jeho uvěznění a nelidském zacházení. Stěžovateli měl být případně udělen tzv. humanitární azyl, jelikož má v České republice veškeré své zázemí a snoubenku. Krajský soud však uvedené výjimečné osobní skutečnosti stěžovatele nezvážil.

[13] Otázkou zjišťování skutkového stavu v řízení o mezinárodní ochraně se judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zabývala (srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Dostatečností podkladů pro vydání rozhodnutí o udělení či neudělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu se zabýval například v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Azs 42/2022-32, č. 4385/2022 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-80, č. 1749/2009 Sb. NSS, či ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87). Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální, ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).

[14] V posuzovaném případě se krajský soud námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci zabýval v odst. 16 a 17 odůvodnění napadeného rozsudku. Vyjmenoval shromážděné zprávy o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel. Dospěl dále ke správnému závěru, že žalovaný shromáždil dostatek relevantních informací pro

posouzení splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany stěžovateli. Ten současně v kasační stížnosti neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které měl žalovaný při pohovoru opominout či nesprávně vyhodnotit, případně které nezohlednil krajský soud.

[15] Pokud jde o incident z roku 2016, kdy měl být stěžovatel příslušníky turecké policie po východu z budovy pobočky HDP zadržen a následně odvezen do lesa, fyzicky napadán a nakonec shozen ze skály, popsanou skutečnost krajský soud zvážil a konkrétně se jí zabýval zejména v odst. 21 odůvodnění napadeného rozsudku. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Azs 206/2020-28, podle něhož platí, že *„v této souvislosti lze i odkázat na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41:*, Příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo, neboť stěžovatel sám přezkum postupu policistů o své vůli zastavil.‘ *V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že*, neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně‘. *Jestliže stěžovatelé vyjádřili obecnou nedůvěru v justiční systém v zemi jejich původu, k tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že podle konstantní judikatury pouhou nedůvěru občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, a ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40).“* Správně tak krajský soud v nyní posuzované věci uzavřel, že se jednalo o ojedinělý incident a stěžovatel ani nevyužil dostupných prostředků ochrany ve státě původu, takže nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

[16] Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatel po přesídlení na vesnici až do vycestování z Turecka v roce 2021, tj. po dobu zhruba pěti let, žádné potíže s příslušníky policie neměl, ani se o něj nezajímali (k problematice účinnosti využití vnitřního přesídlení v Turecku viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, či usnesení ze dne 25. 11. 2021, č. j. 7 Azs 189/2021-23 ad.). Stěžovatel neuvedl ani žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by dovozoval přiměřeně pravděpodobné nebezpečí jeho zadržení či trestního stíhání v případě návratu do vlasti. V této souvislosti nelze pominout, že po dobu minimálně pěti let, kdy pobýval ve vesnici, nebyl politicky aktivní, příslušníci policie se o něj nijak nezajímali a nic nenasvědčovalo tomu, že by o stěžovatele mohly státní orgány začít projevovat zájem v budoucnu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, přitom musí být prokázáno, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu stěžovatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným. V posuzovaném případě však žádné okolnosti případu nenasvědčují tomu, že by byl stěžovatel vystaven po návratu do Turecka výše popsaným hrozbám.

[17] Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného konstantně judikuje, že toliko samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Obavy z pronásledování jsou namístě zejména u politicky činných osob nebo osob zapojených do neúspěšného státního převratu. Kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku odmítl např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, ze dne 15. 1. 2020, č. j. 1 Azs 358/2019-42, ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 86/2020-34, či ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudcích ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, či ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27. Již dříve uvedl, že se *„zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.* (...) *obavy z pronásledování by mohly být namístě zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl*“ (srov. usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28). Dále Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že *„nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany*“ (srov. usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46).

[18] Otázkou neudělení tzv. humanitárního azylu stěžovateli se krajský soud zabýval v odst. 22 a 23 odůvodnění napadeného rozsudku. Odkázal přitom na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to jak ve vztahu k samotnému správnímu uvážení žalovaného, tak ve vztahu k institutu důvodů hodných zvláštního zřetele. Dospěl k závěru, že v posuzovaném případě neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, jenž by odůvodnil udělení azylu podle § 14 zákona o azylu stěžovateli. K uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

[19] Samotná skutečnost, že stěžovatel má v České republice vybudováno vlastní zázemí a má zde rovněž snoubenku, není skutečností zakládající důvod pro udělení humanitárního azylu. Žádné jiné důvody stěžovatel neuvedl, ani je nebylo možno v průběhu správního řízení z žádných jiných skutečností dovodit. Krajský soud tak rozhodl správně, pokud žádné důvody hodné zvláštního zřetele v případě stěžovatele neshledal. Své závěry současně dostatečně odůvodnil.

[20] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu